

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 27. szám

2014. december 8.

Advent

A Mikulás is megpihenhet (illetve mehet Amerikába, mert ott akkor kell kihordania az ajándékokat), az adventi koszorún is két gyertya ég már és a világ nagy része a karácsonyi készülődés (ideg)lázában ég. Szép dolog az adventi várakozás, hiszen arról szól ez a négy hét, hogy várjuk a Megváltó érkezését, a Szenteste békéjét és azt a pár napot, amit a családok együtt tölthetnek végre. Békesség és szeretet költözhet a szívekbe (a gyomrokba meg rengeteg bejgli, halászlé, hurka-kolbász, ami majd forgolódós éjszakákat és felpuffadt nappalokat okoz). A kereskedők és üzletlancok is nagyon várják már, hogy összedörzsöljék a kezüket látva, mennyi nyereség úti a markukat.

Persze, mi vasutasok is várjuk a karácsonyt, de sokan egész más szempontokat figyelembe véve. Ki azért, hogy melyik nap/éjjel kell majd dolgoznia, mások azért, hogy milyen idegbajos lesz az ünnep előtti/közbeni/utáni forgalom.

Közben az jutott eszembe, hogy nem vasutas honfitársaim kevésbe szerencsések, mint mi, hiszen ők évente csak négy hétig vannak adventi hangulatban ellenben velünk, mezei vasutasokkal, akik már évek (évtizedek) óta várjuk a vasutas Megváltót, aki nemcsak ígérgetni (rosszabb esetben fenyegetni) tud, hanem tesz is azért, hogy egy kicsit jobb legyen nekünk.

Márta István

HUMORSAROK

TAXIS BLOKÁD

Egy apáca beül a taxiba, elindulnak, de a taxis kacéran nézi. Végül az apáca nem bírja tovább, és megszólítja:

- Miért bámulsz rám ilyen forró, kejes tekintettel? Mondd el, mire gondolsz?
 - Bocsásson meg, de egész életemben arra vágytam, hogy egy apáca orálishan kielégítsen.
 - Fiam! Berta nővér vagyok, és azt hiszem, segíték a problémádon. Mi a neved, nős vagy?
 - Karcsi, és nem vagyok nős
 - Akkor rendben - és megtörténik a dolog.
 - Ez isteni volt - lelkendezik a taxis - majd hirtelen sírva fakad:
 - Hazudtam, Berta nővér! Nem Karcsi vagyok, nős vagyok, és van három gyerekem.
- Erre az apáca: Semmi gond! Én Bertalan vagyok, de kapcsolj rá, mert lekésem az álarcosbált...

ERDŐMESTERNŐ

A farmer a városban vásárol egy üllőt, vödörrel, két csirkét meg egy libát. Amikor el akarja vinni, rájön, hogy nem fér a kezébe. Leül, tanakodik, de a boltos megsajnálja, és azt tanácsolja, rakja az üllőt a vödörbe, és vigye az egyik kezében. A másikban a libát, a csirkéket meg tegye a hóna alá. A farmer így is tesz, ám a város határában meglát egy gyönyörű nőt, aki megkérdezi:

- Meg tudja mondani, hogyan jutok el a Long Island 18-ba?
- Nos, hölgyem, én a Long Island 26-ban lakom, jöjjön velem, elkísérem. Tudok egy rövidebb utat az erdőn keresztül, így hamarabb odaérünk.
- Hohó! De mi a biztosíték arra, hogy nem támad le az erdőben?
- Hölgyem! Mint látja, tele van az összes kezem, hogyan is tudnám önt megerősöskölni?
- Hát...leteszi a libát a földre, letakarja a vödörrel, ráteszi az üllőt, a csirkéket megfogom én...

Balogh Attila

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Jelképeink értelme

Vajon eljön? És ha igen, milyen lesz? – sorjáznak bennünk a kérdések, valahányszor várunk valakit, bár többnyire csak valamit. Igaz, a valaminek is majd' mindig része valaki, akivel összekötjük várakozásunkat, és jobb esetben ő is tud róla. Ezek a hetek várakozással telnek, még akkor is, ha nem mondjuk ki, sőt, talán akkor igazán. Hogy mit, vagy kit várunk, tőlünk függ, ám mindenképp reményteljes időszak, és a hittel kezdődik. Azzal a hittel, ami bennünk él, hogy remélhessük a jövőt, és ha szeretet is van a szívünkben, akár örömmel is végződhetnek a várakozás hetei. Ezen időszak, érdekessége, hogy azokra is hatással van, akiket csak az önmagukért való hit és szeretet érint meg.

Az első gyertya – hit – nem tudni, mennyire fontos a körülöttünk élők többségének, hiszen vallásos hithez kötődik. Azért így is sokan gyújtják, ha más nem, nyilvánosan, és biztosan hisznek is valamiben. Már csak azért is, mert hit nélkül nincs mire, vagy kire várni semmilyen téren. Viszont lila gyertyával, vagy anélkül, de sokan várták például a Mikulást. A gyermekek felnőtt hittel és komolysággal, a felnőttek gyermeki izgalommal, már ha volt ok reménykedni a vén hóhányó jóindulatában. Hit nélkül ez sem volt az igazi, de kicsiny hittel már kaphattunk, sőt adhattunk is, és ha okoztunk valamicske örömet, már megérte hinni az érzésekben. No meg, elmélázhattunk azon, vajon adni jobb, vagy kapni. Akiknek most nem jött össze, bízzanak, ha adnak, kapni is fognak – igaz, már csak jövőre.

Vagy még idén, bár egy másik vénségtől, a Téliapától, amennyiben kevés hittel áldotta meg a sors a kimaradókat. Ha mégis többet hisznek, nem csak remélni akarnak, a fáma szerint nem lesz hiába való a

hitük, a negyedik vasárnap gyertyája örömet hoz majd nekik is. Legfeljebb késik valamelyest, de Karácsonyra még megérkezhet, talán még gyertya nélkül is. Akik hisznek Advent gyertyáiban, azok nem kételkednek, hogy mire kell, eljön az újszülött, akire vártak, és hozza magával az örömet, és persze némi bölcsességet is: Mert ugyan bármikor bármi bejöhét, de a jövő héten mégsem húzhatunk újra, legfeljebb jövőre, de vajon marad-e addig a hitünköböl, vagy inkább csak a remény örök.

Ha őszintén vágyjuk az öröm gyertyáját, nem hagyhatunk ki semmit – hit, remény, szeretet – és a sorrendet sem cserélhetjük fel önkényesen. Miben, vagy kibem reménykednénk, ha nem hiszünk, és hogyan szerethetnénk, ha senki nem hisz bennünk. Többségünk megtapasztalta már, hogy az öröm csak úgy jön el, ha hitünk táplálja reményeinket, hogy egyszer mégis másképp lesz, és szeretetünk a körülöttünk élők reményeit és hitét, hogy egyszer ők is mások lesznek. Ha őszinte a hitünk, végtelen a reményünk és lángol a szeretetünk. A gyertya csupán kellék, jelkép.

Csak meggyújtva ér valamit.

Dolhai József